

คำวินิจฉัย

เรื่องแดงที่ อธ. ๗๒/๒๕๖๗

เรื่อง

คำสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุขาดแทน

กฎหมาย กฎ

พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๖๕ มาตรา ๑๓๘

การกระทำที่จะมีลักษณะเข้าข่ายมีมลทินหรือมัวหมอง ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่า ข้าราชการตำรวจผู้นั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยผลของการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่จะถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก แต่พยานหลักฐานมีเหตุอันควรเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจเห็นว่า ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการก็สามารถสั่งให้ออกจากราชการได้ การที่ผู้อุทธรณ์ต้องหาคดีอาญาและถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง แต่ในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่เสนอข้อกล่าวหา เป็นการแจ้งที่เคลือบคลุมและไม่ปรากฏความเห็นว่าจะหากให้ผู้อุทธรณ์อยู่รับราชการต่อไปอาจจะเสียหายแก่ราชการ ประกอบกับการสอบสวนทางวินัย ไม่มีพยานหลักฐานที่มีเหตุอันควรเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความผิดตามที่ถูกลกล่าวหา หรือมีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดที่จะถือว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน กรณียังไม่ต้องด้วยหลักกฎหมาย ที่จะสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๑๓๘

เรื่องอุทธรณ์

ผู้อุทธรณ์ อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.ตร. กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ในกรณีที่ถูกสอบสวนว่า ต้องหาคดีอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเจ้าพนักงานเรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ ร่วมกันนำพาคนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักรหรือช่วยด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักร โดยผิดกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวนความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นว่าพยานหลักฐานยังไม่แน่ชัด พอที่จะลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ แต่การถูกจับกุมตามหมายจับของศาลอาญา ถือว่ามีมลทินหรือมัวหมอง หากให้รับราชการต่อไปอาจเกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยขอให้เพิกถอนคำสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ และให้มีคำสั่งกลับเข้ารับราชการต่อไป

คำวินิจฉัย ก.พ.ค.ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำที่จะมีลักษณะเข้าข่ายมีมลทิน หรือมัวหมอง ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้าราชการตำรวจผู้นั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรงและได้มีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง โดยผลการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดว่าผู้นั้นกระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่จะถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก แต่พยานหลักฐานมีเหตุอันควรเชื่อเป็นอย่างยิ่ง ว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจเห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไป จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการก็สามารถสั่งให้ออกจากราชการได้ การที่คู่กรณีในอุทธรณ์ ใช้ดุลพินิจสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมอง ด้วยเหตุที่ผู้อุทธรณ์ต้องหา คดีอาญาและศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลางอนุมัติหมายจับ แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีที่เกิดเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา แต่ในการแจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา เป็นการแจ้งที่เคลือบคลุม เนื่องจากผู้อุทธรณ์ตกเป็นบุคคลตามหมายจับของศาลอาญาคดีทุจริตและ ประพฤติมิชอบกลาง ยังไม่มีพยานหลักฐานที่บ่งชี้ได้อย่างแน่ชัดว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้กระทำความผิด และไม่ปรากฏความเห็นว่าหากให้ผู้อุทธรณ์อยู่รับราชการต่อไปอาจจะเสียหายแก่ราชการ ประกอบกับ การสอบสวนทางวินัยไม่มีพยานหลักฐานที่มีเหตุอันควรเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อุทธรณ์ได้กระทำ ความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือมีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิด ที่จะถือว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้มีมลทิน หรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน จึงยังไม่ต้องด้วยหลักกฎหมายที่จะสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจาก ราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๑๓๘ คำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน เพราะเหตุมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จึงวินิจฉัยยกเลิกคำสั่งให้ออกจากราชการ